

[Ingeborg Hansen.]

ning, men er glad for den Oplysning, den højtærede Justitsminister gav, at Bestemmelsen er indsat for at gøre det muligt at ratificere den Aftale med U. S. A. angaaende Dobbeltbeskatning, der foreligger til Behandling her i Rigsdagen for Tiden.

Den anden nye Bestemmelse er der ogsaa gjort Rede for af den højtærede Justitsminister. Den angaar Spørgsmaalet om Afvisning af Anke, en Bestemmelse, hvis Motivering for øvrigt giver sig af sig selv.

Af de oprindelig foreslaaede Bestemmelser er der kun to tilbage, Ændringen til § 925, hvorefter visse Sager henlægges til Underretten under Medvirken af Doms-mænd, og Ændringen til § 1018 g, hvorefter Erstatningskrav kan rejses, naar Dommen er afsagt. Begge disse Bestemmelser er særdeles kærkomne, kan man sige. Den første simplificerer Retssagernes Behandling, idet man i visse Tilfælde, hvor det var ganske urimeligt at fastholde Nævningsbehandlingen, undgaar denne og det dermed forbundne store Apparat, og den anden Bestemmelse imødekommer et længe næret Ønske fra Forsvarets Side om at kunne rejse Erstatningskrav, naar der er afsagt Dom, i Stedet for før Sagens Optagelse til Dom. Dette Krav er rejst af Sagførerraadet, anbefalet af Retsplejeudvalget og tiltraadt af Justitsministeriet, og jeg tror, at alle Parter vil være tilfreds med Ændringen.

Jeg kan med disse Bemærkninger anbefale, at Lovforslaget gøres til Genstand for en hurtig og velvillig Behandling i det høje Ting.

Bjerre: Det foreliggende Lovforslag er som nævnt siden dets Fremsættelse i det andet høje Ting undergaaet meget væsentlige Forandringer.

Et Par af de oprindelig foreslaaede Ændringer er bortfaldet. Den ene drejede sig om Forudbetaling af Udpantningsafgifter. Den er udskudt til et bebudet særligt Forslag om Sognefogders Vederlag for offentlige Udpantningsforretninger, og det finder jeg i og for sig saare rimeligt. Sognefogedhvervet bør ogsaa for Fremtiden anses som et Hædershverv, men der er i Betragtning af det store og nyttige Arbejde, som Sognefogderne udfører, ingen Rimelighed i, at der ikke ydes dem et passende Vederlag for det Arbejde, de saaledes udfører i det offentlige Interesse.

Jeg ønsker i øvrigt at henlede den højtærede Justitsministers Opmærksomhed

paa et i Forbindelse hermed staaende Spørgsmaal, der omhandles i Bladet „Fuld-mægtigen“ for 1. Februar 1948. Uden at gaa i Detailler vil jeg lige nævne, at det drejer sig om Kontrollen med Sognefogdernes Indbetaling af den Del af Udpantningsgebyrerne, der tilfalder Statskassen. I det nævnte Blad er det for en stor jysk Retskreds med 55 000 Indbyggere og 53 Sognefogder udregnet, at de direkte Udgifter til Blanketter og Porto i Løbet af 5 Aar har udgjort ca. 240 Kr., medens Statskassens Andel i de paagældende 5 Aar har udgjort i alt 155 Kr. Underskuddet i Penge bliver saaledes 85 Kr., hvortil kommer Arbejdet paa Kontoret og for Sognefogderne.

Hvis Forholdet er noget lignende i Landets øvrige Retskrede, trænges der til en Ændring, som ganske simpelt kunde bestaa i, at man lader Sognefogderne beholde hele Gebyret, hvilket dog vilde betyde noget for dem, foruden at det vilde betyde en direkte Besparelse for Statskassen samt en væsentlig Arbejdsbesparelse baade paa Kontoret og for Sognefogderne.

Det andet bortfaldne Forslag gik ud paa en Forlængelse af Ankefristen fra 14 Dage til 3 Uger. En saadan Ændring vilde sikkert have haft sin store Berettigelse i Aarene fra 1945 til 1947, men i Dag vil jeg anse den for upaakrævet og er derfor glad ved, at denne Bestemmelse udgaar.

Under Behandlingen i Folketinget er der som nævnt indsat nogle nye Bestemmelser vedrørende bl. a. Retten til Udpantning for Skat til fremmed Stat efter Overenskomst og under Forudsætning af Gensidighed. Dette er sikkert saare praktisk; jeg forudsætter dog, at man ved Afslutning af slige Overenskomster nøje paaser, at der i vedkommende fremmede Stat er en lignende Effektivitet til Stede ved Inddrivelsen af Skatten som her i Landet.

Bestemmelsen om, at i de Tilfælde, hvor den ankende ikke kan findes, fordi han ikke gider gøre sig den Ulejlighed at holde Myndighederne underrettet om, hvor han opholder sig, kan Anken afvises, er ogsaa saare praktisk.

De to Bestemmelser, som er blevet tilbage fra det oprindelige Forslag, skal jeg ikke komme ind paa, jeg finder dem saare praktiske.

Jeg skal med disse Bemærkninger tilsige mit Partis Støtte til Lovforslagets Gennemførelse i det høje Ting.

Malchau: Som allerede gentagne Gange nævnt, er der af det oprindelige Forslag,